

לש.ב.ג. גדל היקף ההזמנות לרהיטות ביתי מלון מחברת מרס למלונות של בצלאל מירזחי. שולמן היה היבואן הראשי של רהיטים מרומניה, וסיפק את הרהיטים למרבית המלונות בארץ, תוך התחרות עם יבואנים אחרים. רשת גני שולמנית של מירזחי הקימה בשנים אלה שלושה בתי-מלון גדולים, והזמינה כמויות גדולות של ציוד בחברה של שולמן.

אינפורמציה מודיעינית

ראיון ב"רדיועות אחרונות", ביום השישי שעבר, אמר מפכ"ל המישטרה, חיים תבורי, את הדברים הבאים:

שאלה: "השמעות אומרות כי בידי המישטרה היה מידע מודיעיני כי דויד שולמן המנוח היה נתון לסחיטה שיטתית של העולם התחתון. מדוע לא נמסר מידע זה בבית-הדין, בעת הדיון בתביעת בצלאל מירזחי נגד הארץ, מישפט שבמהלכו העיד שולמן וטען כי איש לא ניסה מעולם לסחוט ממנו או לאיים עליו?"

תשובה: "לפי מיטב ידיעתי, לא התר לונן דויד שולמן המנוח אף פעם במישר טרה כי הוא נתון לסחיטה. ככלל, אין למישטרה שום אפשרות לספק לבית-הדין מישפט ראיות רק על סמך אינפורמציה מודיעינית גרידא. שלא נמצאו לה תימור כין עובדתיים."

המפכ"ל אישר כי היה בידי המישטרה מידע מודיעיני, מידע כזה שימש בסיס

ב-1950 נשא לאשה את רחל, פתח בנות-פוח עם יעקב רוזנברג, עסק לרהיטים, שנקרא רהיטי קארן. השותפים הקימו ב-1960 את רהיטי מרס, ברחוב הרצל 158, על מיגרש שרכשו. ב-1964 רכשו מיגרש סמוך, וצירפו לשותפות את בנק אלרן. בשנת 1969 פורקה השותפות. אלרן יצא, רוזנברג נשאר בעל קארן, ושולמן בעל מרס. שולמן החליט להרחיב את הבניין של מרס הישן.

ב-1972 החליט שולמן לבנות מיבנה גדול על המיגרש בן 6.8 הדונמים שרכש ברחוב הרצל 160, והתקשר עם חברת הבנייה 19 מגיבעתיים, בעיסוקת אחוים, שלפיה תבנה את הבית תמורת אחוים משטח הבנייה. 19 החלה בבנייה, רכשה חומרים והחלה בעבודות-קרקע, ואז פרצה מלחמת יום-הכיפורים.

ב-5 במאי 1974 פרצה שריפה גדולה בבית מרס ובעיקבותיה נעצר הרצל עוזר כחשוד ושוחרר. במחצית השניה של 1974 הודיע שולמן לחברת 19 כי ברצונו לבטל את החוזה עימה. ובמאי 1975 נחתם חוזה עם אחת מחברות הבנייה של בצלאל מינר, רחל, שתחליף את 19 ותיבנה את הבית.

הזדמנות

פז
רעדות של שולמן בבית-הדין, וכן בהודעות לעיתונות של בני-המשפחה בימים אלה, נמסר כאילו חברת 19 נכנסה לקשיים, בגלל מלחמת יום-הכיפורים ולא

שוטר ליד המכונית המפוצצת

טיסה בבוקר

העובדה המרכזית בפרשה היא הייחוד שבה: ביצוע הרצח על-ידי מכונית-תופת מתוככמת, מן הסוג שמעולם לא השתמשו בו בעולם התחתון בארץ, והמזכירה את שיטת-הביצוע של שרותי-ביון (למשל: הריגת דובר הפידאיון בבירות, הסופר ע'אסן כנפני) או אנשי הפשע המאורגן בעולם.

ההנחה היא כי איש-הביצוע הובא במר יחד מחו"ל, כמו בספר-המתח יונו של התן.

בין הנחת מכונית-התופת ובין פיצוזה עברו כשעתיים. לפי הנחת המישטרה, ובאותו זמן עזבו את הארץ ארבע טיסות לאירופה. איש-הביצוע יכול היה להסתלק בדרך זו.

משום כך חייבים החוקרים לקחת בחשבון קשר בינלאומי. אחד מכיווני המחקר שבה: מכיוון שהרהיטים של מרס ייוצאו לכל העולם, וגם לחנותו של שולמן עצמו בלוס-אנג'לס, עלולה היתה כנופיה כל-שהי להשתמש במישלוחים להברחת סמים לארצות-הברית, בלי ידיעתו.

אם מישלוח כזה אבד בדרך, או אם הועבר לכנופיה יריבה, עשוי היה הצד הנפגע להגיב במעשה-הנקמה נגד שולמן. דברים מסוג זה כבר היו בעולם, גם בארץ.

לאחרונה מתנהלת בקליפורניה מלחמת-רציחות על רקע של סמים, שבה מעורבים גם אנשי העולם התחתון הישראלי. אין זה מן הנמנע כי פרשת-שולמן היא תוצאה של מלחמה זו.

אם אכן נודע לשולמן משהו על הסתבת כמות מסוג זה עם כוחות מסוכנים מאין כמותם, ואם התכוון לחלץ את עצמו מכל קשר עימה, הרי דבריו על התחלה של "חיים חדשים" מקבלים משמעות סבירה.

דבר כזה גם יכול להסביר מדוע הובא מחו"ל רוצח מאומן, בעל שיטות מתוחכמות ביותר, כדי לחסלו, רצח כזה עולה בהון-תעופות, ורק על רקע של עיסקות-סמים ניתן להסביר פעולה כזאת.

שולמן לא מצא חיים חדשים. הוא מצא את המוות.

אם, כדי שלא להסגיר את הידיד, כי מזה חודשים מנסה איש מסויים לסחוט אותו, וכי מופעלים עליו איומים רבים, שאותם פירט. עתה, אחרי השריפה, הוא ראה כי אין לו מנוס אלא להיכנע. הוא פנה לראש העיריה, שלמה להט, כי יעזור לו, וכן לשרי-השיכון אברהם עופר המנוח. התוצאה היתה הרמת ידיים וכניעה לסוחטים.

יום לפני הרצח אמר שולמן לרואה-החשבון שלו, ישראל בראון, כי עתה סוף-סוף יתחיל בחיים חדשים. מישפט זה נחקר ביסודיות על-ידי המישטרה.

תחילה בדקו אם התכוון להגר מן הארץ. שולמן הקים לפני חצי שנה חברה בלוס-אנג'לס בשם מרס קליפורניה, בשותפות עם ישראלי בשם פרד שטרן, שבה הועסק בנו של שולמן. החברה התפתחה יפה, אולם בפגישות בין שטרן לשולמן, לפני כחודשיים, באירופה, לא נרמז כלל מצידו כי בדעתו לעבור ללוס-אנג'לס.

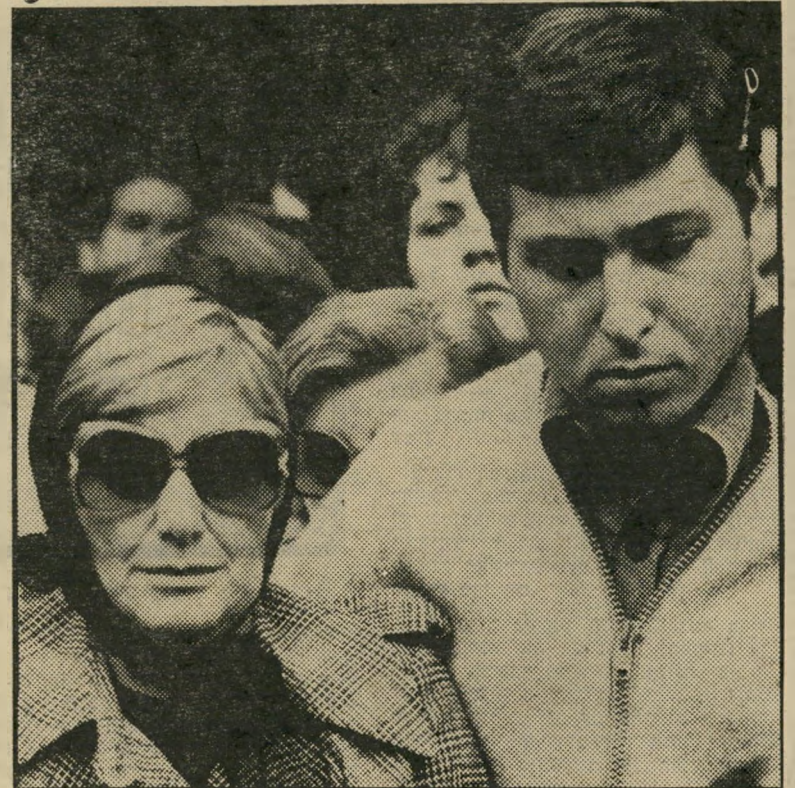
שולמן היה בעת מותו במצב כלכלי איתן, כפי שהעידו חשבוניות-הבנק שלו. היו לו עודפי-כספים בסכום גדול מאד, דבר המזיח את ההנחה כי בדברו על "חיים חדשים" התכוון לקבלת 75 מיליון הלירות ברוטו (בניכוי מס-הכנסה, כ-40 מיליון נטו) עבור מכירת הבניין לבנק דיסקונט.

איומים על

עד הראייה

עד כמה מסוכנים הרוצחים ניתן ללמוד מן העובדה הבאה: בעיתונות פורסם לאחר הרצח שמו של מחלק-עיתוני גים, שראה דמות חשודה לפני פיצוץ המכונית של שולמן. עוד באותו יום הגיב עו איומים מפורשים למחלק-העיתונות, בעדותו לאחר מכן לא יכול היה המחלק לענות איש.

הכסף הוא המניע העיקרי לרצח שולמן. כסף שעלולים להפסיד או להרוויח הרוצח חים. חקירת חשבונית הבנק שלו ושל שותפיו יכולה אולי להביא לתוצאות. כשם שאמר המקור החשאי של חוקרי פרשת ווטרניטי, "גרון עמוק", לצמד העיתונאים: "לכו בעיקבות הכסף!"

האלמנה רחל שולמן והבן אלון בהזווייה הכחשות

לקטע במיסמך-ה-11 הידוע, שהוגש ל-בית-הדין, במיסמך נאמר כי דויד שולמן היה נתון לסחיטה מתמדת.

מה הוא אותו מידע מודיעיני, שהגיע בשעתו למישטרה, ואשר עתה החלו לחי-קור אותו שוב?

אחרי השריפה במאי 1974, עת היה שולמן שבור ומדוכא ואיבד 15 קילו ממשקלו, ניסה צוות המודיעין המיוחד של המישטרה לברר את מניעה. ראש הצוות, יעקב נחמיאס, שפרש בינתיים מן המישטרה, ניסה להגיע אל דויד שולמן ולדובב אותו. התברר כי שולמן הוא אדם גבור, שסייב למסור כל מידע. לבסוף אותר אדם הקרוב ביותר לשולמן, ואשר שולמן נתן בו אמון מלא, ואיש זה פנה לשולמן בשם יעקב נחמיאס והבטיח לו כי בכל מה שיגיד לא ייעשה שימוש בלי אישור מפורש של שולמן.

מסכת

של סחיטה

יען ודמן סיפר לנחמיאס, והדברים רשו-מים ב"דו"ח המצוי ברשותו של נחמי-

היתה יכולה לסיים את העבודה, ואז בצל-אל מירזחי, שבא לנחם את שולמן אחרי הבניין, הציע את סיועו.

בבדודת של איש-העסקים מצטיירת תמונה שונה, העד אמר כי התקיימה בוררות בין 19 לבין מרס לפני עורר-הדין יצחק טוניק, מרס טענה בבוררות כי 19 אינה מסוגלת להמשיך, ועליה להפסיק את החוזה. 19 התנגדה לכך, ואמרה שאם רוצים להפסיק את החוזה, יש לשלם לה פיצויים. בתשובה לשאלות אמר העד, כי הטענה של אי-היכולת לסיים את העבודה ביגלל המלחמה הועלתה על-ידי מרס, ולא על-ידי 19. 19 טענה בבוררות שהיא יכולה להמשיך את העבודה, ושולמו לה פיצויים במאות אלפי לירות.

לפי ההסכם עם חברת הבניה ש.ב.ג., היה צריך שולמן לקבל 40% מהנכס הגמור, אולם כעבור זמן מה הסכים להקי-טין את חלקו ל-32% בלבד.

באוגוסט 1979 קנה בנק דיסקונט את הנכס הניבנה בסכום של 236 מיליון ליר. רות, מזה צריך שולמן לקבל 75 מיליון לירות, שאר הכסף יגיע לקבלנים. יתכן כי כתוצאה מההתקשרות בין מרס